

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3298/2564

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง ธนาकर ก. ผู้ขอคุ้มครองสิทธิ บริษัท ป. กับพวก ผู้คัดค้าน
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 2, ป.วิ.พ. มาตรา 95/1, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ.
มาตรา 15, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3,
พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
พ.ศ. 2542 มาตรา 59, ป.อ. มาตรา 341, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มาตรา 51

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำเบิกความของพยานผู้ร้องประกอบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 ซึ่งวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า ผู้คัดค้านที่ 2 ร. ก. และ ว. มีความผิดฐานร่วมกันหลอกลวงขายที่ดินให้แก่กรมควบคุมมลพิษตาม ป.อ. มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 และพิพากษาลงโทษผู้คัดค้านที่ 2 ร. ก. และ ว. แล้ว ผู้คัดค้านที่ 2 ที่เป็นผู้ความในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 จึงต้องผูกพันตาม คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้ กระทำความผิดมูลฐาน ผู้คัดค้านที่ 1 ถูกฟ้องเป็นจำเลยที่ 4 ในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 แม้ศาลฎีกาจะวินิจฉัยว่า พยานหลักฐานของโจทก์ยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้คัดค้านที่ 1 ร่วม กระทำความผิดฐานฉ้อโกงด้วยการหลอกลวงขายที่ดินก็ตาม แต่ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มาตรา 51 วรรคสาม ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ร่วมกระทำความผิดเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงผู้ที่มีการติดต่อ สัมพันธ์ใกล้ชิดหรือมีการทำธุรกรรมกับผู้กระทำความผิดด้วย เมื่อผู้คัดค้านที่ 1 เป็นบริษัทหนึ่งใน กิจการร่วมค้า N และผู้คัดค้านที่ 1 กับบริษัทอื่นในกิจการร่วมค้า N ได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดิน ที่ ว. ออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบจากบริษัท ค. ที่ ว. ถือหุ้นอยู่ เพื่อนำมาใช้ก่อสร้างโครงการจัดการ น้ำเสียเขตควบคุมมลพิษ ย่อมรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 1 เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์ กับผู้กระทำความผิดมูลฐาน เงินที่ผู้ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นเงินที่ผู้คัดค้าน ทั้งสามได้รับมาตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จที่กิจการร่วมค้า N ทำ กับกรมควบคุมมลพิษ ซึ่งได้ความว่าสัญญาดังกล่าวและสัญญาจัดหาที่ดินก่อสร้างโครงการเกิดขึ้น โดยการทุจริตและกิจการร่วมค้า N เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการทุจริตดังกล่าว โดยบริษัทที่ เกี่ยวข้องกับการจัดหาที่ดินและขายที่ดินให้กรมควบคุมมลพิษมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงสัมพันธ์ กับบริษัทหุ้นส่วนในกิจการร่วมค้า N กับได้ความว่า บริษัทผู้คัดค้านทั้งสามเป็นบริษัทที่มี ความเกี่ยวพันและกรรมการบริษัทของผู้คัดค้านทั้งสามที่เกี่ยวข้องก็ถูกศาลฎีกาพิพากษาลงโทษ แล้ว เงินที่ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ได้รับไปตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างฯ ที่ทำกับ กรมควบคุมมลพิษจึงเป็นเงินที่ได้จากการกระทำความผิดมูลฐาน ส่วนผู้คัดค้านที่ 3 แม้มิได้เป็น หุ้นส่วนในกิจการร่วมค้า N แต่ก็เป็นผู้ถือหุ้นบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งเป็นบริษัทหนึ่งในกิจการร่วมค้า N นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ 3 ยังมี ร. เป็นกรรมการซึ่งมีความเกี่ยวพันกับบริษัทที่ร่วมกระทำความผิด ทั้งในกลุ่มจัดหาที่ดินและกลุ่มประมาณงานก่อสร้างโครงการ และ ร. ได้นำผู้คัดค้านที่ 3 เข้าร่วม กระทำความผิดด้วย เพราะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ ร. จะได้รับผลประโยชน์จากโครงการนี้ ย่อม ถือได้ว่าเงินที่ผู้คัดค้านที่ 3 ได้รับไปตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างฯ ที่กิจการร่วมค้า N ทำ

กับกรมควบคุมมลพิษเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดมูลฐาน ซึ่งแม้เงินดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาให้กรมควบคุมมลพิษจ่ายตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ แต่ก็เป็น การจ่ายตามมูลสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างฯ ที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับการทุจริตจัดหาที่ดินก่อสร้าง โครงการ ทั้งการพิจารณาคดีนี้กับการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุดเป็นการพิจารณาวินิจฉัย คนละประเด็น โดยศาลปกครองสูงสุดมิได้พิจารณาประเด็นตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการ ฟอกเงิน พ.ศ. 2542 และการทุจริตต่อหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา ถึงแม้การจ่ายเงินตาม สัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างฯ ระหว่างกรมควบคุมมลพิษแก่กิจการร่วมค้า N จะเป็นไปตาม คำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ก็อาจถูกสั่งให้ตกเป็นของ แผ่นดิน ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ได้ คดีขอให้ศาลสั่งให้ ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดินตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการ ฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีแพ่ง มีใช้คดีอาญา และมูลเหตุการขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการ กระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดินต้องเริ่มนับแต่วันที่ผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 ได้รับเงินที่ได้มาจาก การกระทำความผิด ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มีผลใช้บังคับแล้ว จึงมิใช่เป็นการใช้กฎหมายย้อนหลังเป็นผลร้ายแก่ผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 ทั้งการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ใน การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นมาตรการทางแพ่งที่ให้อำนาจรัฐติดตามทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดจากผู้ครอบครองทรัพย์สินเพื่อมิให้นำ ทรัพย์สินนั้นไปใช้ประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก อันเป็นการตัดวงจรการประกอบ อาชญากรรม จึงไม่ใช่การใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้ทางแพ่งระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ไม่อยู่ในบังคับ อายุความตาม ป.พ.พ. บรรพ 1 ลักษณะ 6 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องได้โดยไม่มีอายุความ

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้มีคำสั่งให้เงินในบัญชีเงินฝากธนาคาร ล. เลขที่บัญชี 601 – 3 – 07XXX – X ชื่อบัญชีบริษัท ก. (ผู้คัดค้านที่ 2) จำนวน 50,067,374.24 บาท เงินในบัญชีเงินฝาก ธนาคาร อ. สาขาสำนักงานใหญ่ เลขที่บัญชี 001 – 0 – 16XXX – X ชื่อบัญชีบริษัท ก. (ผู้คัดค้านที่ 2) จำนวน 20,000,000 บาท เงินในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. สาขาเดอะมอลล์บางแค เลขที่บัญชี 238 – 2 – 30XXX – X ชื่อบัญชีบริษัท ป. (ผู้คัดค้านที่ 1) จำนวน 30,000,000 บาท เงินใน บัญชีเงินฝากธนาคาร ล. เลขที่บัญชี 601 – 3 – 01539 – 300000XXXX ชื่อบัญชี M. PUBLIC COMPANY LIMITED (ผู้คัดค้านที่ 3) จำนวน 50,416,206.85 บาท บัญชีการลงทุนของลูกค้าเลขที่ 56XXX – X ชื่อ M. PUBLIC COMPANY LIMITED (ผู้คัดค้านที่ 3) ธนาคาร ท. ใบรับฝากเงินเลขที่ DEP F – 00 – 000300XXXX จำนวน 20,000,000 บาท บัญชีการลงทุนของลูกค้าเลขที่ 56XXX – X ชื่อ M. PUBLIC COMPANY LIMITED (ผู้คัดค้านที่ 3) ธนาคาร ท. ใบรับฝากเงินเลขที่ DEP F – 00 – 000301XXXX จำนวน 30,000,000 บาท และเงินฝากในบัญชีผู้ฝากเลขที่ 4XXXX ชื่อลูกค้า บริษัท ก. (ผู้คัดค้านที่ 2) ประเภทใบรับฝากเงิน มีกำหนดระยะเวลา 3 เดือน เลขที่ 02XXXX ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2559 ครบกำหนดวันที่ 23 กันยายน 2559 ออกโดยบริษัท ง. เงินต้นจำนวน 40,000,000 บาท และดอกเบี้ยค้างรับจำนวน 141,150.68 บาท รวมเป็น 40,141,150.68 บาท พร้อมดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินที่เกิดขึ้น ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51 ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนและประกาศตามกฎหมาย

แล้ว ผู้คัดค้านที่ 1 ยื่นคำร้องคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านที่ 2 ยื่นคำร้องคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านที่ 3 ยื่นคำร้องคัดค้านว่าขอให้ยกคำร้อง ผู้ขอคุ้มครองสิทธิยื่นคำร้องขอให้มีการคุ้มครองสิทธิของคุ้มครองสิทธิ ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้ว มีคำสั่งให้เงินตามบัญชีทรัพย์ จำนวน 7 รายการ พร้อมด้วยดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินที่เกิดขึ้นตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้คัดค้านทั้งสามและผู้ขอคุ้มครองสิทธิอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้นำเงินในบัญชีเงินฝากประจำ 12 เดือน ของผู้คัดค้านที่ 1 เลขที่บัญชี 238 - 2 - 30XXX - X จำนวน 30,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย ชำระหนี้ที่ผู้คัดค้านที่ 1 ค้างชำระต่อผู้ขอคุ้มครองสิทธิตามสัญญากู้เงิน สัญญาเบิกเงินเกินบัญชี ตลอดจนหนี้อื่น ๆ ที่ผู้คัดค้านที่ 1 มีต่อผู้ขอคุ้มครองสิทธิ ส่วนที่เหลือให้ตกเป็นของแผ่นดิน คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ส่วนที่เกิน 200 บาท แก่ผู้ขอคุ้มครองสิทธิ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้คัดค้านทั้งสามฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความไม่ได้เถียงกันรับฟังยุติว่า โครงการจัดการน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษ จังหวัดสมุทรปราการ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนสัญญาจัดหาที่ดินก่อสร้างโครงการ และส่วนสัญญาการออกแบบรวบรวมก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จ โดยกิจการร่วมค้า N ซึ่งประกอบด้วยบริษัท ผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 บริษัท ว. บริษัท ส. และบริษัท ก. ได้รับอนุมัติจัดจ้างให้เป็นผู้ดำเนินโครงการ และเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง ผู้คัดค้านที่ 3 เป็นผู้รับจ้างช่วง และกิจการร่วมค้า N ได้รับค่าจ้างก่อสร้างจากกรมควบคุมมลพิษไปบางส่วนแล้ว ในส่วนการจัดหาที่ดินของโครงการ พนักงานอัยการได้ฟ้องนายวัฒนา อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นจำเลยต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีมติชี้มูลกล่าวหาว่า นายวัฒนาเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นเกี่ยวกับการออกเอกสารสิทธิที่ดินในโครงการนี้โดยมิชอบทับที่ดินสาธารณะประโยชน์และที่ทิ้งขยะซึ่งเป็นที่หวงห้ามแล้วนำไปขายให้กรมควบคุมมลพิษ โดยนายวัฒนาเป็นผู้ถือหุ้นและเป็นกรรมการในบริษัท ห. ได้กว้านซื้อที่ดินจากราษฎรตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการหลายแปลง เนื้อที่ประมาณ 1,900 ไร่ ต่อมาบริษัท ม. ซื้อที่ดินดังกล่าวจากบริษัท ห. ในราคา 88,000,000 บาท โดยไม่มีการชำระราคาและตีราคาที่ดินเป็นหุ้นบริษัท ม. ให้บริษัท น. ของนายวัฒนาถือไว้ ต่อมาบริษัท ม. และบริษัท ค. ได้นำที่ดินดังกล่าวไปขายให้กรมควบคุมมลพิษ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 13150, 13817, 15024, 15528 และ 15565 ออกโดยไม่ชอบ และนายวัฒนามีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 จำคุก 10 ปี อธิบดีกรมที่ดินมีคำสั่งเพิกถอนการออกโฉนดที่ดินเลขที่ 13150, 13817, 15024 และ 15528 ที่ออกโฉนดที่ดินทับคลองสาธารณะแล้ว กับพนักงานอัยการได้ฟ้องนายปภิต อดีตอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ นายศิริธัญญ์ อดีตรองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ และนางยุวรี อดีตนักวิชาการสิ่งแวดล้อม 7 กองจัดการควบคุมคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ เป็นจำเลยต่อศาลอาญาในความผิดฐานร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยทุจริตและปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและประชาชน และทำให้รัฐจัดซื้อที่ดินที่ออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบต้องจ่ายค่าที่ดินและค่าก่อสร้าง และไม่สามารถดำเนินโครงการลดปัญหาสีเขียวสิ่งแวดล้อมได้สำเร็จ โดย

เอื้อประโยชน์ให้บริษัท ค. สามารถเสนอขายที่ดินได้ และช่วยเหลือกิจการร่วมค้า N ให้ได้รับผลประโยชน์จากทางราชการโดยมิชอบ เป็นช่องทางให้กิจการร่วมค้า N และบริษัท ค. ร่วมกันสร้างราคาที่ดินสูงถึง 1,956,600,000 บาท สูงกว่าราคาประเมิน 1,044,600,000 บาท กับยอมรับโอนที่ดินโดยตรง ทำให้กิจการร่วมค้า N ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมการซื้อขายที่ดิน กับพิจารณาให้กิจการร่วมค้า N ผ่านคุณสมบัติโดยเอกสารไม่มีความชัดเจนว่าบริษัท ธ. ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคนิควิศวกรรมการจัดการน้ำเสียยังคงเป็นผู้ทำโครงการอยู่ ทำให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ศาลอาญาวินิจฉัยว่า การดำเนินการแทบทุกขั้นตอนขัดต่อกฎหมาย ระเบียบราชการและมติคณะรัฐมนตรี และพิพากษาว่า นายปกิต นายศิริธัญญ์ และนางยุริมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 และ 157 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 20 ปี นายปกิต นายศิริธัญญ์ และนางยุริยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง นอกจากนี้ กรมควบคุมมลพิษได้เป็นโจทก์ฟ้องกิจการร่วมค้า N ผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 3 นายวัฒนา กับพวก รวม 19 คน เป็นคดีอาญา ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงต่อศาลแขวงดุสิต กล่าวหาว่าร่วมกันหลอกลวงนำที่ดินที่ออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบดังกล่าวมาขายให้แก่กรมควบคุมมลพิษ กับหลอกลวงโดยปกปิดข้อเท็จจริงว่าบริษัท ธ. ร่วมเป็นคู่สัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จ ความจริงบริษัทดังกล่าวได้ยกเลิกหนังสือมอบอำนาจและมีได้ร่วมเป็นคู่สัญญา และมีได้ร่วมทำงานกับกิจการร่วมค้า N แล้ว คดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาพิพากษาว่า ผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 3 และนายวัฒนา กับพวก (ยกเว้นกิจการร่วมค้า N) มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 เดิม และพิพากษาลงโทษผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และนายวัฒนา กับพวก (ยกเว้นกิจการร่วมค้า N) แล้ว เงินที่ผู้ร้องขอให้ยึดในคดีนี้เป็นส่วนหนึ่งของค่าจ้างตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จ ที่กิจการร่วมค้า N ทำกับกรมควบคุมมลพิษ ซึ่งภายหลังกรมควบคุมมลพิษได้บอกเลิกสัญญาจ้าง ผู้คัดค้านทั้งสามกับพวกได้นำข้อพิพาทเสนอต่ออนุญาโตตุลาการ และได้ฟ้องกรมควบคุมมลพิษต่อศาลปกครองกลางขอให้บังคับกรมควบคุมมลพิษชำระเงินค่าจ้างตามคำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาให้กรมควบคุมมลพิษชำระเงินแก่ผู้คัดค้านทั้งสามกับพวก คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสามว่า ผู้คัดค้านทั้งสามเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือไม่ เห็นว่า กิจการร่วมค้า N ประกอบด้วยบริษัทผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 บริษัท ว. บริษัท ส. และบริษัท ก. และบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 มีนายรอยเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นกรรมการ มีที่ตั้งแห่งเดียวกับบริษัท ม. และบริษัท ค. ที่มีนายวัฒนาเป็นผู้ถือหุ้น และเกี่ยวข้องโดยตรงกับการขายที่ดิน ตามคำเบิกความของนายเนตินัยพยานผู้ร้องประกอบข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 ที่กรมควบคุมมลพิษเป็นโจทก์ฟ้องกิจการร่วมค้า N ผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 นายรอย นายกว้อกวา กรรมการบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 และนายวัฒนา กับพวก รวม 19 คน ต่อศาลแขวงดุสิต กล่าวหาว่าร่วมกันทุจริตฉ้อโกง ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นหุ้นส่วนในกิจการร่วมค้า N ได้ร่วมประกวดราคานำที่ดินหลายแปลงมาเสนอขายแก่กรมควบคุมมลพิษ โดยกิจการร่วมค้า N ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินดังกล่าวกับบริษัท ค. มาก่อนแล้ว และขอให้กรมควบคุมมลพิษรับโอนที่ดินจากบริษัท ค. โดยตรง โดยปกปิดข้อเท็จจริงว่าที่ดินทั้ง 17 แปลง ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ความจริงที่ดิน 5 ใน 17 แปลง มีเนื้อที่ไม่ครบ เนื่องจากบางส่วนเป็นคลองและถนนสาธารณะหรือที่ขายตลิ่ง เป็นการออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบ ทำให้กรมควบคุมมลพิษหลงเชื่อรับโอนที่ดินและชำระราคาให้บริษัท ค. กับกิจการร่วมค้า N ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 กับพวกร่วมกันหลอกลวงกรมควบคุมมลพิษว่า บริษัท ธ. ซึ่ง

มีความสามารถทางเทคนิค มีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับระบบการกักน้ำเสียร่วมเป็นคู่สัญญาและร่วมทำงานกับกิจการร่วมค้า N กับนายพิษณุ ตัวแทนกิจการร่วมค้า N สามารถลงนามในสัญญาแทนบริษัท ธ. ได้ แต่ความจริงบริษัท ธ. ได้บอกเลิกหนังสือมอบอำนาจกับนายพิษณุไปก่อนลงนามในสัญญาแล้ว และไม่มีเจตนาผูกพันกับกรมควบคุมมลพิษ เป็นเหตุให้กรมควบคุมมลพิษทำสัญญากับกิจการร่วมค้า N ผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 กับพวก กับหลังจากนั้นยังหลอกลวงว่าบริษัท ธ. ยังร่วมทำงานกับกิจการร่วมค้า N ผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 กับพวก เป็นเหตุให้กรมควบคุมมลพิษเบิกจ่ายค่าจ้าง ค่าบริการ ค่าที่ดิน ค่าวัสดุอุปกรณ์การก่อสร้างและเงินอื่น ๆ ตามที่กิจการร่วมค้า N กับพวกขอ ขอให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ศาลฎีกาได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า ผู้คัดค้านที่ 2 นายรอย นายกว้อกวา กรรมการบริษัท ผู้คัดค้านที่ 2 และนายวัฒนา มีความผิดฐานร่วมกันหลอกลวงขายที่ดินให้แก่กรมควบคุมมลพิษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 และพิพากษาลงโทษผู้คัดค้านที่ 2 นายรอย นายกว้อกวา กรรมการบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 และนายวัฒนาแล้ว ผู้คัดค้านที่ 2 ที่เป็นผู้ความในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 จึงต้องผูกพันตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐาน ส่วนผู้คัดค้านที่ 1 ที่ถูกฟ้องเป็นจำเลยที่ 4 ในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 ด้วย แม้ศาลฎีกาจะวินิจฉัยว่า พยานหลักฐานของโจทก์ (กรมควบคุมมลพิษ) ยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้คัดค้านที่ 1 ร่วมกระทำความผิดฐานฉ้อโกงด้วยการหลอกลวงขายที่ดินก็ตาม แต่ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มาตรา 51 วรรคสาม ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ร่วมกระทำความผิดเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงผู้ที่มีการติดต่อสัมพันธ์ใกล้ชิดหรือมีการทำธุรกรรมกับผู้กระทำความผิดด้วย เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้คัดค้านที่ 1 เป็นบริษัทหนึ่งในกิจการร่วมค้า N และผู้คัดค้านที่ 1 กับบริษัทอื่นในกิจการร่วมค้า N ได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินที่นายวัฒนาออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบจากบริษัท ค. ที่นายวัฒนาถือหุ้นอยู่ เพื่อนำมาใช้ก่อสร้างโครงการจัดการน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษจังหวัดสมุทรปราการ ข้อเท็จจริงย่อมรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 1 เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐาน ที่ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ฎีกาว่า คำพิพากษาคดีอื่นเป็นพยานบอกเล่ารับฟังไม่ได้ นั้น เห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95/1 วรรคสอง มิได้บัญญัติห้ามรับฟังพยานบอกเล่าเป็นการเด็ดขาด โดยได้กำหนดข้อยกเว้นไว้ เมื่อคำพิพากษาศาลฎีกาและศาลอาญาดังกล่าว ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่า นั้น น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ ศาลก็รับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นได้ตามมาตรา 95/1 วรรคสอง (1) ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานชอบแล้ว ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ข้อนี้นับไม่ขึ้น ส่วนผู้คัดค้านที่ 3 แม้มิได้เป็นผู้ความในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาทั้งสองฉบับที่วินิจฉัยมาข้างต้น แต่ตามข้อเท็จจริงที่วินิจฉัยมาข้างต้นได้ความว่า โครงการนี้มีการทุจริตมาแต่แรกตั้งแต่การรวบรวมที่ดินโดยบริษัทในกลุ่มจัดหาที่ดินก่อสร้างโครงการ และบริษัทในกลุ่มดำเนินการก่อสร้างมีความเกี่ยวพันเชื่อมโยงกันโดยมีนายรอยที่ศาลฎีกาพิพากษาลงโทษแล้วตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 เกี่ยวข้องอยู่ในบริษัททั้งสองกลุ่ม แม้ผู้คัดค้านที่ 3 มิได้เป็นหุ้นส่วนในกิจการร่วมค้า N เป็นเพียงรับเหมาช่วง

งานจากกิจการร่วมค้า N แต่เมื่อพิจารณาความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในระดับกรรมการและผู้ถือหุ้น แล้วได้ความว่า บริษัทผู้คัดค้านที่ 3 ที่มีนายรอยเป็นกรรมการ โดยนายรอยเป็นกรรมการบริษัท ท. ซึ่งมีนายวัฒนาถือหุ้นอยู่ด้วย กับเป็นกรรมการบริษัท ม. และเป็นผู้ก่อการบริษัท ค. ที่นำที่ดินที่ออก โฉนดที่ดินโดยมิชอบมาเสนอขาย โดยนายรอยเป็นผู้รับมอบอำนาจบริษัท ค. นำที่ดินไปเสนอขาย ให้แก่กรมควบคุมมลพิษ และเป็นผู้รับเงินค่าที่ดินจากกรมควบคุมมลพิษ กับได้ความว่า บริษัท ผู้คัดค้านที่ 3 ถือหุ้นในบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 ที่เป็นบริษัทหนึ่งในกิจการร่วมค้า N ด้วย ทั้งเมื่อกิจการ ร่วมค้า N ประมูลงานก่อสร้างโครงการบำบัดน้ำเสียจากกรมควบคุมมลพิษได้ บริษัทผู้คัดค้านที่ 3 ที่มีนายรอยเป็นกรรมการก็เข้ารับจ้างช่วงงานจากกิจการร่วมค้า N บริษัทดังกล่าวข้างต้นจึงมีส่วน เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดครั้งนี้ ลักษณะเป็นขบวนการกระทำความผิดเชื่อมโยงเกี่ยวพันกัน ที่ผู้คัดค้านที่ 3 ได้รับเหมาช่วงงานจากกิจการร่วมค้า N ก็เป็นเพราะผู้คัดค้านที่ 3 มีส่วนร่วมอยู่ใน กลุ่มบริษัทที่ร่วมกระทำผิดด้วยโดยผ่านทางนายรอยกรรมการ เมื่อนายรอยถูกศาลฎีกาพิพากษา ลงโทษแล้ว ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบและพยานหลักฐานของผู้ร้องสอดคล้องเชื่อมโยงกันมีน้ำหนัก รับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 3 เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐาน ด้วย โดยผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51 วรรคสาม ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ร่วม กระทำความผิดหรือถูกฟ้องด้วย ที่ผู้คัดค้านที่ 3 ฎีกาว่า คำพิพากษาคดีอื่นเป็นพยานบอกเล่ารับฟัง ไม่ได้เห็น เห็นว่า เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95/1 วรรคสอง (1) มิได้ บัญญัติห้ามรับฟังพยานบอกเล่าเป็นการเด็ดขาด โดยได้บัญญัติข้อยกเว้นไว้ กับเมื่อพิจารณาตาม สภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่า นั้น น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ ความจริงได้ ศาลก็รับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นได้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้คัดค้านที่ 3 เป็นผู้ ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานชอบแล้ว ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 3 ข้อนี้นับไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสามว่า เงินทั้ง 7 รายการ เป็น ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังตามที่วินิจฉัยข้างต้นว่า ผู้คัดค้านทั้งสามเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐาน พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51 วรรคสาม บัญญัติให้ สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับ โอนมาโดยไม่สุจริต จึงเป็นหน้าที่ของผู้คัดค้านทั้งสามที่จะต้องนำพยานหลักฐานมานำสืบหักล้าง ข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าว ผู้คัดค้านทั้งสามนำสืบว่า เงิน 7 รายการดังกล่าวเป็นเงินที่ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาให้จ่ายตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ เห็นว่า เงินที่ผู้ร้องขอให้ศาล มีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นเงินที่ผู้คัดค้านทั้งสามได้รับมาตามสัญญาการออกแบบรวม ก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จที่กิจการร่วมค้า N ทำกับกรมควบคุมมลพิษ ซึ่งทางพิจารณา ได้ความว่าสัญญาจัดหาที่ดินก่อสร้างโครงการและสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมา เบ็ดเสร็จเกิดขึ้นโดยการทุจริต และกิจการร่วมค้า N เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการทุจริตดังกล่าว โดยบริษัทที่เกี่ยวข้องกับการจัดหาที่ดินและขายที่ดินให้กรมควบคุมมลพิษมีความเกี่ยวข้อง เชื่อมโยงสัมพันธ์กับบริษัทหุ้นส่วนในกิจการร่วมค้า N กับข้อเท็จจริงได้ความว่า ภายหลังมีการ รับเงินจากกรมควบคุมมลพิษก็มีการโอนเงินให้บริษัทที่นายรอยเป็นกรรมการโดยไม่ปรากฏว่ามี มูลหนี้กันอย่างไร ในส่วนของผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 นายสังวรณ กรรมการบริษัทผู้คัดค้านที่ 1 นายรอย นายกวิอากวา กรรมการบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 และนายวัฒนาซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาของ

ศาลแขวงดุสิต ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาว่า ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 นายสังวรณัฏฐการบริษัท ผู้คัดค้านที่ 1 นายรอย นายกว้อกวา กรรมการบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 และนายวัฒนามีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 และลงโทษผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 กับพวก ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ต้องผูกพันตามคำพิพากษา ศาลฎีกาดังกล่าว และเมื่อพิจารณาประกอบคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ อม.2/2551 แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า การดำเนินการโครงการ จัดการน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษจังหวัดสมุทรปราการ มีการทุจริตมาแต่ต้น แม้โครงการจะแบ่งเป็น 2 สัญญา แต่กลุ่มบริษัทที่เกี่ยวข้องกับทั้ง 2 สัญญา มีความเชื่อมโยงเกี่ยวพันกันในการทุจริตครั้งนี้ ไม่อาจแบ่งแยกจากกัน บริษัทผู้คัดค้านทั้งสามเป็นบริษัทที่มีความเกี่ยวพันและกรรมการของ บริษัทผู้คัดค้านทั้งสามที่เกี่ยวข้องก็ถูกศาลฎีกาพิพากษาลงโทษแล้ว เงินที่ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ได้รับไปตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จที่ทำกับกรมควบคุมมลพิษจึง เป็นเงินที่ได้จากการกระทำความผิดมูลฐาน ส่วนผู้คัดค้านที่ 3 แม้มิได้เป็นหุ้นส่วนในกิจการร่วมค้า N แต่ผู้คัดค้านที่ 3 ก็เป็นผู้ถือหุ้นบริษัทผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งเป็นบริษัทหนึ่งในกิจการร่วมค้า N นอกจากนี้บริษัทผู้คัดค้านที่ 3 ยังมีนายรอยเป็นกรรมการ โดยข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นายรอยมี ความเกี่ยวพันกับบริษัทที่ร่วมกระทำความผิดทั้งในกลุ่มจัดหาที่ดินและกลุ่มประมูลงานก่อสร้าง โครงการ ผู้คัดค้านที่ 3 เข้ารับจ้างช่วงงานจากกิจการร่วมค้า N ในภายหลัง ก็เพราะบริษัทผู้คัดค้าน ที่ 3 เป็นบริษัทหนึ่งที่อยู่ในความดูแลของนายรอย และนายรอยได้นำบริษัทผู้คัดค้านที่ 3 เข้าร่วม กระทำความผิดด้วย เพราะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่นายรอยจะได้รับผลประโยชน์จากโครงการนี้ ดังนั้นย่อมถือได้ว่าเงินที่ผู้คัดค้านที่ 3 ได้รับไปตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมา เบ็ดเสร็จที่กิจการร่วมค้า N ทำกับกรมควบคุมมลพิษเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด มูลฐาน ส่วนที่ผู้คัดค้านทั้งสามฎีกาอ้างว่าเงินดังกล่าวเป็นเงินที่ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาให้จ่าย ตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการนั้น เห็นว่า แม้เงินที่ผู้คัดค้านทั้งสามได้รับเป็นการจ่ายตาม คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด แต่ก็เป็น การจ่ายตามมูลสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้าง เหมาเบ็ดเสร็จที่เชื่อมโยงเกี่ยวพันกับการทุจริตจัดหาที่ดินก่อสร้างโครงการ และการพิจารณาคดีนี้ กับการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุดเป็นการพิจารณาวินิจฉัยคนละประเด็น โดยศาลปกครอง สูงสุดพิจารณาประเด็นสิทธิหน้าที่จากข้อพิพาทตามสัญญาการออกแบบรวมก่อสร้างและจ้างเหมา เบ็ดเสร็จและคำวินิจฉัยชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการเป็นหลัก และที่ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาถึง ประเด็นโมฆะกรรมก็ดี ความสุจริตในการทำสัญญาก็ดี ก็เป็นการพิจารณาเรื่องสัญญาทางปกครอง มิได้พิจารณาประเด็นตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 และการ ทุจริตต่อหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา ถึงแม้การจ่ายเงินตามสัญญาการออกแบบรวม ก่อสร้างและจ้างเหมาเบ็ดเสร็จระหว่างกรมควบคุมมลพิษแก่กิจการร่วมค้า N จะเป็นไปตาม คำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ก็อาจถูกสั่งให้ตกเป็นของ แผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ได้ พยานหลักฐาน ของผู้คัดค้านทั้งสามไม่มีน้ำหนักหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสามฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ ผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 ว่า มูลคดีเกิดระหว่างปี 2531 ถึง 2540 ก่อนพระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ใช้บังคับ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 จึงไม่มีผลย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 กับคดีขาดอายุความแล้ว นั้น

เห็นว่า คดีขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีแพ่ง มีใช้คดีอาญา และมูลเหตุการขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดินคดีนี้ต้องเริ่มนับแต่วันที่ผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 ได้รับเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ซึ่งทางพิจารณาได้ความเป็นเวลาภายหลังจากที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มีผลใช้บังคับแล้ว จึงมิใช่เป็นการใช้กฎหมายย้อนหลังเป็นผลร้ายแก่ผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 ทั้งการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ในการที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นมาตรการทางแพ่งที่ให้อำนาจรัฐติดตามทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจากผู้ครอบครองทรัพย์สินเพื่อมิให้นำทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก อันเป็นการตัดวงจรการประกอบอาชญากรรม จึงไม่ใช่การใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้ทางแพ่งระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ ไม่อยู่ในบังคับว่าด้วยอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 1 ลักษณะ 6 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอได้โดยไม่มีอายุความ ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 2 และที่ 3 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล · ภัทรศักดิ์ วรรณแสง · สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3298/2564>